

GORJE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VI.

ZAGREB, 18. OŽUJKA 1951.

BR. 13

Zašto su mrzili Učitelja

Onaj, koji nekoga iz sve duše mrzi, ne zadovoljava se samo time. On nastoji da mu napakosti bilo na koji način. Ako ne može drukčije, pravi će mu zasjede, ne bi li ga tako uhvatio na bilo kakvom djelu, zbog kojega bi ga mogao optužiti i tako mu se osvetiti. Tako su radili i neprijatelji Isusovi.

Jedna legenda pripovijeda, da se Isus jednoga dana igrao s djecom. Bila je subota. Pravili su ptičice iz blata. Tada prođe onim putem jedan strogi farizej, koji je oštro pazio, da se ne povrijedi subotnjim dan. Isus se nije na to obazirao u djetinjoj igri. Ptičnjo je ručicama, i gle ptičice od blata ožive i odlete. Farizej je to veoma zamjerio. Ovoj legendi nikada nitko nije pekljanio baš nikakove vjere. Ali je ona ipak znak sukoba između Spasitelja i tadanih vođa židovskoga naroda.

Veoma je lijepa ova zgod, kad je Isus prvi puta išao u hram u Jerusalemu. Sv. Pismo to pripovijeda ovako: «I kad mu je bilo dvanaest godina, uzšli su u Jerusalemu po običaju blagdana. Kad dane provedoše, i oni se vratilo, ostade dječak Isus u Jerusalemu, i ne znadoše Njegovog reditelja. A misleći da je s društvom, otiđoše dan hoda, i stadoše Ga tražiti među rođacima i znancima. I ne našavši Ga vratiloše se u Jerusalemu, da Ga traže. I poslije tri dana našoše Ga u hramu, gdje sjedi među učiteljima, i gdje ih sluša i pita. A svi, koji su Ga slušali, divili se Njegovu razumu i odgovorima» (Lk. 2,42-47).

Isus je dao da Ga pouče t. j. da Mu govore o Svetim Knjigama i nije prezreo znanje pismoznanca. Ali im je pokazivao manjkavosti i praznine u njihovu znanju. I onda ih je ispravljao i tumačio im Pismo, tako da «su se divili, koji su Ga slušali» (Lk. 2,47). Ipak oni nisu u Njemu upoznali nadnaravnoga Učitelja. Smatrali su se daleko većima od Dječaka.

Tim, što su bili nad Njim svojom starošću, bili su uvjereni, da su nad Njim i u mudrosti. A nisu se sjetili, niti su mislili na to, da se prije dvanaest godina rodilo u Betlehemu čudnovatno Dijete od Galilejskih roditelja. Niti su mislili, da su kod tog rođenja Anđeli pastirima pjevali: «Silva Bogu na visini i mir ljudima na zemlji, koji su dobre volje». Niti su mislili na to, da su se tom čudnovatom Djetetu došli pokloniti kraljevi s Istoka i donijeli Mu darove: tamjan, zlato i plemenitu masl. Svega se toga oni nisu sjetili niti su na to mislili, a divili su se Njegovu razumu i odgovorima i tomu, kako je njih učitelje On poučavao i tumačio im Sveto Pismo.

Zatim je nadošlo vrijeme, da je

Isus javno nastupio u Jerusalemu na početku svoga naučavanja. To je bio događaj, o kome je govorio sav grad i okolica. Zašto? Zato, jer se pojavila jedna izvanredna ličnost, dosada neviđena. Zato, jer je govorio s neobičnom silom i snagom. Zato, jer je Njegovu čudnovatu djelovanju bilo izvanredno i neočekivano. Sav je narod govorio o Njegovu čestitom i ozbiljnom značaju, o Njegovoj nebeskoj mudrosti, i Njegovim čudima. Svi su za Ga smatrali neumnjivim Božjim poslanikom, većim nego li je bio Ivan Krstitelj.

Ovo uzbuđenje i oduševljenje među narodom podiglo je protiv Njemu izobraženi svijet, svećenike i pismoznane. Oni su bili baš zbog toga Njegovi protivnici. Oni su bili Njegovu suparnici, koji su željeli, da se to sve njih daje u počast. Oni su željeli, da narod bude uz njih. A eto kuda sada skreće! Zato su nastojali iz znatiželjnosti, da Mu se približe i iz blizine, da Ga promatraju. Htjeli su da vide i prosude, tko je i što je taj prorok iz Nazareta, da onda urede svoje napadaje protiv Njega.

Svećenici, Saduceji i Farizeji se uvukli među narod. Pomiješali među mnoštvo. Oni su prislukivali s napetom dušom. I vidjeli su, kako On znade sve tako živo reći i tako duboko djelovati na duše. Njegov je govor bio sad srdačno pričanje, sad ozbiljno i privlačivo stvaranje raspoloženja, sad veseli prijateljski način. Sad ih govorio ozbiljno i gotovo turobno, onda opet priprosto i neprisljano. Crpio je slike iz bogatstva života i prirode, i to bi

grabio punim rukama. I prije, nego bi se čovjek nadao, zahvatila je strujica nebeske melodije uši i srca svijui. Njegova nauka i Njegova mudrost može se isporučiti s podnevnom suncem, koje je izbilo nad Jerusalemom svu sjajno zlato i prosulo je i savunilo ulice i kuće sjajnim svjetlom.

I koliko god su Učitelja oštro promatrali, nisu na Njemu našli nikakove slabosti, manjka ili zla. Svima je zadacama bio dorasao. U svima se prilikama znao snaći, kako treba. Svima je On bio najveći ugled. Pa onda, kolika li je sila počivala u Njegovim rukama! Čudesa je činio bez broja i kraja. Svi su bolesnici ozdravljali. Kad je usto izagnao i nečista duha, veli Sv. Pismo: «I začuđiše se svi tako, te su pitajli jedan drugoga: Što je ovo? Nova, silna nauka! Zapovijeda i nečistim duhovima, i slušaju Ga! I otiđe glas o Njemu odmah posvuda po svojoj okolini Galilejskoj» (Mk. 1,26-28).

Zato su govorili: «Kako ne bi bilo taj obećani Mesija? Posjeduje Salomovu mudrost. Nosi čarobni štap Mojisejev. Manjka mu još samo kruna i plašt Davida. I onda će se uspeti na ratnička kola. I na čelu naroda će osloboditi Jerusalemu od Rimljana. Proširit će granice kraljevstva. I obasuti narod Božji zemaljskim i nebeskim dobrinama.

Ako se tako općenito mislilo i govorilo po svim krajevima Palestine, zar je onda čudo, da su Ga iz duše mrzili i radili Mu o glavi oni, koji su htjeli, da im se vodstvo naroda ne uzme iz ruke! A On je sve to mirno gledao znajući, zašto Ga je poslao na zemlju nebeski Otac.

Blagost

Po sv. Tomi Akvinskome blagost je krepost, koja ublažuje i čišćava našu arđbu i sivočiju, koja nastaje, kad nam netko nanese uvredu. Blagost je strpljivost, samo što ova ima za zadacu, da ublaži našu bol i žalost radi drugog zla, koja nas stigaju. Kao što nam izvama onoga strpljivca, koji pod feretom patnja ne pada u žalost, namu, zbunjenost i potištenost, tako namvama onoga blagim, koji se radi blaženom uvrede nimalo ne uzrujava, ne pada u gnjev i ne smuje o osvoti. Sv. Ambrozije kaže: Onaj je blag, u čijem srcu nema mjesta za osvadu, gnjev, ga ne uzrujava, ogorčenost ne ispušta i bijos ne podbada. Blagost je izvrsni balzam protiv arđbe: on je silavna, trna, podgrvaga razumu i stavlja šuševno stanje u mir.

Krauzan primjer blagosti čitamo u životu sv. Ladvina. Podnosila je namu teška i tjelesna bol i najvećom strpljivost punila godinama namu je trpela i uvrede nekih ljudi vesela lica i mirna srca tako, da se na njoj nije opazio ni trag arđbe i šelje za osvotom. Ne zna se, je li bila više strpljiva ili blaga, i kojoj bismu se kreposti kod nje više divili.

Kad su se svi ljudi drznuli i javno pogrdili kip cara Konstantina tako, da su ga arđili i bacili u blato, nije se Konstantin na tu uvredu nimalo uzrujao. Dvorjanici su navali na njega, nekome uvredu osvoti, a on prede rukama tri put preko lica, pa reče: Ali ja ne očajdam, da sam izgubio povjerenje. Nije je reči, da ne oesoda niskeake uvrede časti radi; svršenog kipa. Sv. Ivan Hirsosiom svi o caru Teodosiju, da je tako tako bio slavan sa svoje blagosti i dobrovoljivosti, kao i sa svoje hrabrosti i vladaviljskih vrline. Kad je u Antiohiji bio ubijen njegov namojnikom, ova je Antiohija s golemim strahom očekivala strašnu kaznu, no blagi car na molbu biskupa Flavijana podijeli opće pomilovanje. I sti vladar jedino je zakon, po kojem nijedan sudac nije smio primijeniti kaznu, kad se radi o uvredi veličanstva. Car je objašnio: Ili je uvreda netko nanio iz lakoumnosti, tada je treba prezreti, ili iz ludosti, tada je treba sažaljivo, ili iz sile, tada je treba oprostiti.

Svakomu čovjeku potrebna je blagost, posebice kćevaninu, a najveće omogući, koji teži za savršenim životom. U prvom redu treba da budemo blagi, jer to traži naše ljudsko dostojanstvo. Da se možemo nazvati razumljivim ljudima, nije doba, da smo obojarni razumom nego treba, da se možemo s tim razumom slobodno i nemetnomo služiti. No ako, zavijada namu arđbu, udare oko sebe, više, škripi nožima, kraske, vladu se kao bjesomučnik. Sv. Gregor kaže: Srce mu burno udara, ljelo se tresse, jezik se zaplječe, lice goru, a oči stjevaraju divljom vatrom, znanca i prijatelji ga gotovo ne prepoznaju. Foganski Hćevnik Galim pripovijeda, da je u svom djetinjstvu prepoznatru arđbu čovjeka, koji je od arđbe bio izvan sebe. Bio je sasvim izobličen, udarao je oko sebe, kio ja, i jedva su još mogli misliti, da gledaju u njemu čovjeka.

Naše dakle dostojanstvo traži, da su u arđbi svladamo i da nastojmo usvojiti i provoditi krepost blagosti u svim prigodama života, gdje ona može doći do izražaja.

Veliki Petak

Šutita, šutite, šutite, ljudi,
I spustite oboje glave!
Zaustavite proljetne vode su tužno,
Zaustavite vjstne plave.

Mrtav je Bog. — Zar ne znate, ljudi?
Svrtos je nakon muka.
Probadeno Srce miruje sad,
Probadeno od svoga puka.

Zar ne znate, da je Veliki Dan,
I velika šutnja nek vladu.
— O, što će Mu reći svaki od nas,
Dok lagano sumrak pada?

Sumrak nad gradom, i sumrak u nama
A u dnu duše strava.
O, smireni Bože, što da Ti dam,
Dok sunčano se noć plava?

Do groba Trojga položiti ću ja
Sve boli, grijeha i muke,
I sudbu moju i nade mi sve
Prinu u Mrtve Ruku.

